

det er vor Mening, at den er den rette, og derved opfordre Regjeringen paa det Bestemteste at fremkomme med Lovforslag i saa Henseende. At dette Standpunkt er det korrekte for et Lovudvalg, kan jeg ikke Andet end hævde. — Naar vi nu se paa det ærede Mindretals Forslag, i det Enkelte, saa er der to Hensyn, som gjøre, at Flertallet ikke kan tiltræde det; thi for det Første mener Mindretallet, at der bør være en Indkomstskat af 2 pCt., naar Nedgangen i Indtægterne er 2 1/4 Million, altsaa 1 1/2 pCt., naar Nedgangen er 1/4 Million ringere. Dette anser Flertallet imidlertid ikke for fornødent, thi det Udgangspunkt, vi have for hele vort Arbejde her, er i Virkeligheden kun 1 Million ringere end den faktiskste Loldindtægt, som det viser sig, at vi have opnaaet. Der er derfor ingen Nødvendighed for at sige, at 2 1/4 Million Rd. kalkuleret Indtægt efter de af Regjeringen opstillede Regler for Beregningen nøder os til at skaffe 2 1/4 Million Rd. tilveie, nei, det nøder os til at skaffe 1 1/4 Million Rd. tilveie. For det Andet ere vi uenige med Mindretallet deri, at det fastsætter en fast Procent, at det fastsætter Procenten en Gang for Alle til 2 eller hvor meget det nu er. Procentens Størrelse bør fastsættes hvert Aar i Forhold til den Indtægt, vi efter de nu en Gang vedtagne Regler kunne paaregne, at der vil udkomme af Indkomstskatten, og desuden bør der ved den aarlige Fastsettelse af denne Procent tages Hensyn til, hvorvidt der mulig paa anden Maade er opnaaet Besparelser, hvorvidt vor finansielle Stilling paa anden Maade har forbedret sig saaledes, at vi ikke behøve saa stor en Indtægt. Begge Dele bør tages i Beregning, hvilket ogsaa bestemte er udtalt af Flertallet i dets Betænkning. Da den ærede Ordfører for Mindretallet ikke har stillet noget Forslag om Forhøjelse af Brændevinsafgiften, skal jeg kun bekræfte, at efter min fulde Overbevisning er Flertallet i dette Thing afgjort imod en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne endelig har hentydet til det Forslag, som den ærede Minister antydede, nemlig, at der skulde ske en Nedsettelse, efterhaanden som Loldindtægterne stige for saa den, saa den og saa den Artikel i en bestemt Rækkefølge, skal jeg bemærke, at jeg ikke anser det for rigtigt at indføre en saadan Bestemmelse i en Lov. Jeg kan heller ikke billige, at vi træffe saadanne Bestemmelser, som tilhøre Fremtiden, i en særlig Lov, og derved binde Repræsentationen i saa Henseende. Den fremtidige Repræsentation maa afgjøre med den fremtidige Regjering, hvor store Nedsettelser der kan taales, og hvilke Nedsettelser der bør finde Sted. Vi skulle ikke indstætte slige Bestemmelser i særlige Love og paa denne Maade tage mere og mere af Stattebevillingsretten bort fra den til enhver Tid værende Repræsentation. Denne Bestræbelse herfor, som vi oftere have mødt, kan jeg ikke Andet end bestemt misbillige, og jeg

fer i dette Forslag fra den ærede Minister en Itæring af den samme Bestræbelse. Derfor, vi maa antage, at der senere, om ikke lang Tid, vil kunne opnaas en saadan Stigning i Loldindtægterne, at vi af den Grund kunne gaa til yderligere Nedsettelser, kan der for det Første blive Spørgsmaal om, hvorvidt vi skulle foretage Nedsettelse i Loldindtægterne eller i andre Afgifter. Det er jo ingenlunde sikkert, at en Forøgelse af Loldindtægterne netop skal bringe os til at nedsette Loldindtægterne. Fremdeles vil det, maaske blive noget vanskeligt at komme overens, derom i dette Dieblit med den nuværende Regjering, og vi ville muligvis blive nødt til, for at opnaa Enighed, angaaende dette Spørgsmaal, at gjøre Indrømmelser overfor den nuværende Regjering, som det muligvis ikke vilde være nødvendigt at gjøre overfor en fremtidig Regjering; thi denne Regjering er dog rimeligvis ikke evig. Derfor tror jeg ikke, at vi bør gaa ind paa den Antydning, som den ærede Minister i saa Henseende har gjort; der har heller ikke i Udvalget været Nogen, som egentlig har taget sig af den Tanke, som den ærede Minister fremsatte, og der er heller ikke Nogen, der har gjort Forbring paa, at der skulde optages nogen Udtalelse, derom i Betænkningen, hvad der vilde have været det Rette, hvis Nogen havde sluttet sig til den. Jeg kan altsaa af de Grunde, jeg har anført, ikke Andet end fravaade Thinget at vedtage Forslaget under Nr. 91.

Th. Nielsen: Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Rjshenhavs 4de Valgkreds (Fenger) deri, at vi ikke bør lade Lovforslaget gaa fra os i en endelig Stikelse, uden at vi ogsaa ønske det saaledes stadfæstet. Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, maa jeg bemærke, at selv om Udværingsforslaget under Nr. 91 ikke vedtages, hvad jeg i Overigt, som jeg senere skal komme til nærmere at begrunde, ikke engang ønsker, kan jeg godt ønske Loven i dens endelige Stikelse saaledes, som den nu foreligger. Jeg anser det for en meget god Lov. Jeg tror virkelig, at der i den, saaledes som den nu foreligger her efter at være afstemt ved 2den Behandling, er ikke saa Punkter, der komme de uformuende Klasser til gode, naar Loven kommer til Udførelse, og ligeledes tror jeg, at den vil have en vigtig Indflydelse paa hele den økonomiske Udvikling. Det er muligt, at det ærede Medlem fra Storehedinge (Scavenius) har Ret i sine filosofiske Betragtninger, naar han siger omtrent saaledes, at der lader sig paa selve de økonomiske Omraader ikke gjøre Meget for Arbejderne; thi, siger han, Arbejdslønnen maa komme til at staa i Forhold til den Pris, som en Arbejders Opdragelse har kostet, og til de Fornødenheder, han overhovedet maa have. Det var omtrentlig hans Mening. Og skulde alligevel den økonomiske Tilstand være af en saadan Bessaffenhed, at Arbejderen ikke kan